

ELAMISE TÄHENDUS

Ja saabume siia, sellesse Universumi paika, sest meid tuuakse. Ja meid tuuakse... selle poolt, keda me kutsume "Loominguks", ühe plaani sees, mille tundmiseni, ega mõistmiseni, ega aru saamiseni me ei küüni. Müsteerium. Sellepärast kutsume me seda "Loovaks Müsteeriumiks".

Meie võimed, meie ressursid, vastavalt meie õpingutele, on arenenud järk järgult tänu nendele vahenditele, mis on meie käsutuses; meid on viidud duaalsuseni, ühendust, "üheks" olemist elame läbi juhuslikkuse... Kuid, meie võimekuse juures oleks kohane küsida: *"Ja mis tähendus, mõte sellel kõigel on?"*.

Mis, mis see on?: Hästi! "See" võib olla elu, planeedid, tähed..., asjad mida me tunneme! Hästi, "mida tunneme"; sest et oleme neile andnud selle põhjuse-tagajärje selgituse.

Kindlapeale kõik inimolendid, mingil hetkel, küsivad midagi sellele küsimusele -on väärt üle korrutamist- sarnast : "Mis tähendus sellel kõigel on?"

Esiplaanil see, mida teha võime, on vait olla. Vaikus.

Teises plaanis võime öelda:

-Hästi... Loomingul on suundumus näidata...

-Näidata?... Lihtsalt näidata?

-Võib olla, võib olla.

Alati me kujutame ette, loomulikult -või ei olegi see kujutus!-, mingit lähtepunkti. Nii nagu teevad astronoomid ja astrofüüsikud "Suure Pauguga":

mingi lähtepunkt. Kuid kas neile ei tundu natuke kahvatu –"kahvatu"- selline planeering? Loomulikult, sest... seletada asju mingist punktist alates...

-Ja enne seda punkti?

-Ei, ei. Seda on vaja seletada sellest punktist alates.

See on nagu jutustada mingit lugu alates...

-Lugu algab 1888-ndal...

-Ah!... Ja enne?

-Ei, enne seda lugu ei ole.

-Kuidas siis nii, et lugu ei ole?

-Ei! Et hästi aru saada "praegu"-sest, alustame 1888-ndast, orjadega.

-Orjad?

-Jah; koos orjadega.

-Jaa, aga...

Selles punktis tavaliselt ollaksegi: alustatakse mingi looga mingist punktist, mis... võib olla juhuslik, hetke situatsioonist tingitud, jumalik, müstiline... Lõpuks, saame juba hakata sõnu seadma.

See, mida esmapilgul vaatleme tänases Palve Tähenduses, on see, kui meil ei ole intuitsiooni, teadmist, taju, oletust... milline on mudel, mis annab tähenduse meie kohalolekule; see nõuab meilt teatud pingutust -kui meil on teatud aja lapsus, et mõelda-, teatud pingutust, et otsustada kas... virutada, karjuda, hüpata... Jah. Sest tundmata, tunnetamata tähendust –"mis tähendus sel on...?"- me võime ära eksida.

Vaatamata sellele, isegi niiviisi, on elu fenomenil ressursse, ta omab potentsi, potentsiaali et jätkata.

Ja omades seda potentsiaali küsime... *"Tore, ja kust kohast see pärineb? See potentsiaal, et jätkata"*.

Kui meid kutsutakse palvetama ja meile esitatakse selline küsimus -nagu see, mille kallal me just praegu oleme-, on selleks, et meid täie otsustavusega segadusse ajada. Jah. Just nagu praegu ollakse. Hästi, ehk on heal juhul erandeid, kuid üldiselt, teatud segadus on. Peaaegu et oleme... *"Esimese osa lepinguosaline on seesama, mis teise osa lepinguosaline"*.

Ja mis vajadus oli Luua? Miks? Mille jaoks? Kas see on osa jumalikust hedonismist? Ja tundes end nii jumalikuna otsustab ta luua ja vaatab: *"Mis värk!... mis asja ma tegin?"*.

Sedasi...? Kas nii?

Jumala enda egokesksusel hakkab igav ja ta loob; ja niiviisi lõbutseb. Kuid... kas ei ole see üks väga omane mudel, inimlik, mida nähakse tegevustes mida realiseerime? Kas see kriteerium sobib meie kurssi viimiseks?

Ei.

Seega oleme veelgi enam eksinud. Eksinud... ühes Universumis!

Ja meid kantakse jätkuvalt ja transporditakse... kes-teab-kuhu-pole!

Tähenduseta, Mõttetult eksinud.

Ah! Sellepärast... on palju isikuid, kes vahel asjaoludest tingituna jäävad seisma, peatuvad ja ütlevad: *"Ja mis mõte on selle tegemisel? Ja mis tähendus...? Ma ei leia tähendust, mõtet sellele mida teen"*, jne. Neisse siseneb *"mõttetuse-tõbi"*, üks paljudest inimlikest rumalustest, ja sümpaatilise-mimeetilise egokesksuse produkt, mis otsib kõige teadmist ja mõistmist: *"mõttetuse-tõbi"*.

“Ah, mina ei kõlba millekski, sest et”...: väärtuse devalveering, otsides enesehinnangut; justnagu oleks ükskõik missugune Jumal, kes soovib, et tema alamad talle adekvaatseid vastuseid annaksid, ja tahab omada piisavalt võimet ja võimu, et suudaks modifitseerida ja korrigeerida vigu.

Hiljem tuleb katalogiseerimine ja väärtuse andmine:

-No mina ei kõlba millekski, mina ei sobi millekski...

-Ja kes kõlbab? No vaatame, kes kõlbab? Mida saame teha sellise hävingu juures? Kes kõlbab?

-Ei noh see seal teeb ju ei tea mida, ja too teeb ei tea kui palju...

-Ja mis siis!... Ussikesed seedivad nad ära ja ei saa arugi mida nad on söönud. On alles tulevik!

Niisiis, *mõttetuse-tõbe* sobib sünteesida mingis plastiku tükis ja visata see prügikasti. Plastiku konteinerisse, loomulikult! Sest kuna, sest kuna, sest kuna selles kõiges ei ole mitte mingit mõtet. Nii et pretendeerida seda teada ja seda tunda, ja seda mitte teades ja mitte tundes, kratsida kukalt ja “endale piitsahoope jagada”, end hävitada jne... on üks tühine tühisus.

“Tühine tühisus?... See peab küll midagi jubedat olema”.

On kummaline olla eksinud ja oleme eksinud juba päris pikalt. Tahan öelda, et..., et mitte kunagi ei ole me end üles leidnud.

Sellele vaatama kuuluvad ratsionaalsed ”tohmanid” mingile maale, mingisse kohta... ja neil ei ole juurdepääsu nendele palvuslikele küsimustele. Ei. Nad jäävad oma agulisse, oma meeskonda, oma toidu juurde... ja ülejäänuga.

Tavaliselt, kui keegi ära eksib, siis ta küsib:

“He, hee!... Ohhoo! Lähen küsima! Ot-oot, kelle käest sa küsima lähed? Piiskopilt? Esimeselt tänaval vastutulijalt?:

“Kuule, ma olen ära eksinud, ma ei tea millises Universumi osas ma olen, see on mingi müsteerium, ma ei tea miks ma elan... Kas sa võiksid, palun, vastata nendele küsimustele?”

Seega on võimalik, et juhtuvad erinevad asjad: esimene, et meid deklareeritakse vaimselt ebapädevaiks; ja teine, et täis otsuskindlust meid ravitakse... meid ravitakse ravikuuriga! Ja meie mõtlemist hägustatakse, selleks et me mõtleksime lihtsatest asjadest.

Tore! Seega näeme, et küsimine...

“Ma olen ära eksinud!...”

Kena, kui ollakse ära eksinud, siis küsitakse. Kuid, loomulikult, kelle käest küsitakse? Omane oleks küsida oma liigikaaslastelt. Nood, nagu näeme, ei... ei ole selliste küsimuste esitamise jaoks. Ja teised liigid, need, kes on *offside*, ehk siis, on mängust väljas. Või on sellele küsimusele juba vastanud, ja neil on see väga selge, või... tore, teha teine küsimus:

-Mida te siin endast kujutate? Mida kujutab endast scarabeus-mardikas? Mille jaoks on loodud selliste karakteristikutega olend? No kas poleks olnud parem mingi kukkur-elevant?”

-Uf! No kui läheb loomiseks, siis võime me ettekujutada tuhandeid asju.

Aga... pöördume tagasi eksinu juurde.

-Ja seega, kui ollakse ära eksinud..., mida siis tehakse?

-Ah! Siis antakse suitsuga märku, siis saadetakse mingi..., pidin ütleva SMS; ei, üks SOS. Olgugi et täna sel päeval tuleks saata SMS, aga me ei tea kuhu.

-Ja...?

-No... kindlapeale on saadetud juba paljusid SOS-e.

-Ja...?

-Ja vastused on need, mis meil nii enam-vähem kõik tuntud on..., rääkides sotsiaalselt, rääkides läbi kultuuri, rääkides teaduslikult. Ja need rahuldavad nii ühtesid kui ka teisi, suuremal või vähemal määral... ja "elama, sest meil on kaks päeva".

Ausalt öeldes muutub situatsioon keerukaks.

-Ja kui Looming on mingi singulaarsus, lõputute singulaarsuste hulgas, mis olemas võivad olla?... Ja ei oleks suuremat tähtsust; oleks tähtis ainult loodule, et temale antud alama tasandi tõttu satub ta ängi ja tunneb end üksi ja lootusetusena.

Vaasekene!...

-Aga Jumal on temaga arvestanud. Müsteerium on teda ette näinud.

-Aga kes on öelnud, et Müsteeriumil on ettenägemus? Ei. Vabandage. Ei ole ettenähtav; on ettenägematu.

-Ah! See on juba enam ilmne.

"Singulaarsus, Universumi lõputute singulaarsuste hulgas".

Fffffff! Kui suur!..., Kui suur! Kui lõputu!

Kui me armastame... teame, tunneme, mõistame ja... tunnetame, tajume seda mida armastame?

Kas me teame miks me armastame mingit ideed, mingit kohta, mingit isikut, mingit looma, mingit taime, mingit projekti?...

Ei. Me ei tea. Arvame teadvat "midagi" selle kohta, mida me armastame!, selle kohta, mis meid enda poole tõmbab. Miks- seda ei tea me samuti. Võime seletada midagi: *"Ah! Sest see on ilus, sest see on..."*. -Aga teistele on inetu!-. *"Sest see on huvitav, sest see on uus kogemus..."*.

Hiljem on üks inimolendi elu aspekt, mis on punktuaalne tööik... Armastamine, see mis ei vaja asjaolusid, ei vaja selgitusi, ei ole vaja õigustusi. "Juhtub".

See Armastuse Kogemus, Elamus on ekvivalentne küsimusele "tähenduse", "miks" suhtes; ta lihtsalt elimineerib selle miksi või tähenduse küsimuse: seda on tunda, toimub, juhtub. Ja ma ei vaja selle elamiseks mingit selgitust.

Ja Armastus oli võimeline looma?

Ja mis on see, mida teeb inimene kui ta tegutseb... armastusväärset? Ta taasloob. Teatud tasandil, loob.

Lõpptulemusena võime öelda, et Armastamine on sagedus, millel on võimalus luua... ja midagi veel enam!

Nii et siis, pärast nii paljusid keerdkäike, võiksime jõuda ideeni, et...nii nagu öeldakse: "*Jumal on Armastus*". Ja punkt.

Kas armastamine on tulemus, tagajärg või algus, alge?

Lõputud refleksioonid.

Paistab, et neil on algus, kuid neil ei ole seda; paistab et neil on finaal, lõpp, kuid sellepärast, et see talle pannakse.

Asetseme lõpmatustes, need, kus me ei vaja enda üles leidmist. Kui me asetseme lõpmatustes, ja me oleme lõputud, siis ei ole võimalust ära eksimiseks. Ära eksimine on lõks. Lõpmatusel ei ole kaotusi, eksimisi.

Armastamise originaalsus on see, mis annab meile tähenduse ükskõik missugusele positsioonile, ilma et ta pretendeeriks seda anda. Tal on piisavalt jõudu, et meid rehabiliteerida, meid reorganiseerida, meid uuesti ülesehitada, jätkata...

Ei ole algust. Ei ole lõppu. On tunne. On tunne ja armastuse suund, tähendus.

Ja oleme mingi pisim osa selles toimivas: Armastus juhtub ja, tulemusena, singulaarselt, me ilmume; meid luuakse, meid tuuakse, meid pannakse.

See on üks lõputu Müsteerium, jah, aga see annab meile võimaluse -elu singulaarsuse tõttu- elamiseks, ja see on siis, kui sel on tähendus "elada Armastust".

Aga selle pärast me tõuseme üles, selle pärast jätkame, selle pärast püsime...
